

Vedtagelse af følgende Resolution: „Af Hensyn til Opnaaelsen af den størst mulige Høst i Aaret 1918 til det danske Folks Ernæring tillader Foreningen af jyske Landboforeningers Delegeretmøde sig at opfordre Regeringen til ved alle til Raadighed staaende Midler at bidrage til Fremskaffelsen af saa store Mængder af Kunstgødning, og da særlig af kvælstofholdig Gødning, som det overhovedet er muligt“.

Hermed skal jeg forlade dette Spørgsmaal, idet jeg venter, at vi, naar man fra Regeringens Side tager Ordet, faar Rede paa, hvorledes denne Sag i Virkeligheden ligger. Jeg kan ikke skønne andet end, at der tidligere her i Tinget er faldet Udtalelser fra Regeringens Side, som staar i Modstrid med de Udtalelser, jeg her har citeret af den Mand, som er Formand for baade Andels-Cementfabrikken og Andels-Gødningsforretningen.

Man har i den sidste Tid i Bladene ret ofte set — jeg saa det f. Eks. i Aalborg Venstreblad forleden Dag, men har ogsaa set det i mange andre Blade — en Meddelelse som f. Eks. denne: 2,880 Landmænd i Holbæk Amt har betalt 34,000 Kr. i Bøde for ikke at have leveret det paalignede Brødkorn. Dette er galt, thi der har ingen Paaligning af Brødkorn fundet Sted af Høsten 1916. Indenrigsministeren forelagde jo den 22. Februar 1917 2 Lovforslag, hvoraf det ene var, hvad jeg den Gang kaldte et Straffeforslag, idet det gik ud paa, at den Landmand, som ikke leverede 8 Tdr. Brødkorn pr. Td. Hartkorn — der var af Husmandsforeningerne foreslaaet 10 Tdr. —, skulde levere Resten i Byg til 21—22 Kr. pr. 100 kg; kunde han ikke det, skulde han betale 3,50 Kr. pr. manglende 100 kg. Jeg gik stærkt imod dette Forslag, og det var der flere af Venstre, der gjorde, idet vi betegnede det som en Uretfærdighed. Saaledes som Forslaget var affattet, vilde nemlig den Mand, der under Krigen ligesom før Krigen havde dyrket sit Skifte med Brødkorn og afleveret alt det, han havde, endda komme til at bøde — her kunde man næsten tale om en Bøde. Resultatet af disse 2 Lovforslags Behandling forelaa først i Slutningen af Juni Maaned. Da var de blevet gjort til eet Forslag, som gik ud paa, at de, der havde afleveret mere end 8 Tdr. Brødkorn pr. Td. Hartkorn, fik udbetalt 2 Kr. for hver overskydende Tønde, medens de, der ikke havde afleveret 8 Tdr., skulde betale 2 Kr. for hver manglende Tønde. Dette er paa en Maade en Udligning til Gavn for de rugdyrkende Egne, der har lidt mest under den lave Brødkornspris;

men det er ikke Bøder, der er intet Paabud, som er blevet overtraadt. Det er en Afgift, om man vil; man kan sige, det er en Afgift af en noget omtvistelig Art; men det er absolut ingen Bøde. I Efteraaret 1915, da dette Brødkorn blev saaet, fandt der jo endnu Tilførsler Sted, og da var der hverken moralsk eller juridisk Saatvang for Brødkorn. I Aar kan man derimod paa en Maade hævde, at der er moralsk Saatvang for Brødkorn, idet Forholdene nu ligger saaledes, at det er en bydende Nødvendighed at sørge for, at Landet bliver rigeligt besaaet med Brødkorn. De foretagne Tællinger har da ogsaa vist, at der i Aar er saaet mere Brødkorn end i tidligere Aar.

Venstre gik med til Loven, dels for Borgfredens Skyld, dels fordi den var blevet saa væsentligt mildnet. Jeg maa sige, at det undrer mig noget, at den har ramt saa mange, som den har, og jeg vil gerne gøre opmærksom paa, hvad jeg er bange for, man ude i Landet ikke har været opmærksom paa, nemlig at Loven fritager de Landmænd, som godt gør, at de har dyrket $\frac{1}{10}$ af deres Areal med Brødkorn, for Pengeydelsen, og Amtet er endvidere i særlige Tilfælde berettiget til at fritage for Ydelsen af Penge efter Indstilling fra Sogneraadet. Jeg ønsker at gøre opmærksom herpaa, thi jeg er ikke sikker paa, at man alle Steder ude i Landet har været rigtig klar over dette.

Forholdet vedrørende Høsten 1917 er jo, som alle ved, ordnet ved særlig Lov. Man har Indtrykket af, at Regeringen kun nødvendig gik med hertil, og det er min Opfattelse, at Minister J. C. Christensens faste Optræden ved en bestemt Lejlighed i Tilslutning til Landboforeningernes Krav herom fremtvang, at Regeringen gik med dertil, og tillige fremtvang, at Landbrugets Organisationer fik en Repræsentation — der kun delvis var selvvalgt — i Stedet for det af den højtærede Indenrigsminister i sin Tid ophævede Landbrugsraad. Jeg er overbevist om, at hvis Kornlovens store Krav til Landmændene var blevet stillet ud fra en indenrigsministeriel Bekendtgørelse i Henhold til Loven af 7. August 1914, var vi kommet ind i ret ulykkelige Forhold. Jeg mener, at vi alle maa være glade ved, at vi fik dette Forhold ordnet ved Lov.

Det har for mig været karakteristisk ved Forhandlingen om Finanslovsforslaget i Aar, at der ikke, saaledes som i tidligere Aar, har været rettet Overfald — undertiden har det været noget grove Overfald — paa Landbruget eller er rejst haarde Beskyldninger mod Landmændene. Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) gjorde